

Arrest

nr. 90 742 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grond-gebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 28 maart 2012 een asielaanvraag indiende in Polen.

Op 26 april 2012 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, die op 2 mei 2012 op grond van artikel 16(1)d van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) met de terugname instemden.

Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar gezin vroegen op 30.03.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 28.03.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze stelde dat ze op 28.03.2012 in Polen aankwam, asiel vroeg en nog diezelfde dag doorreisde naar België. Ze zou op 29.03.2012 in België zijn aangekomen., De betrokkene legde bij haar aanmelding een binnenlands paspoort van de Russische Federatie met nummer 96 06 935541 voor.

Op 26.04.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 02.05.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen, (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht aan een andere, verantwoordelijke Lidstaat (vraag 21).

De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat de weduwe van de broer van haar echtgenoot in België verblijft en zij en haar echtgenoot haar hier willen bijstaan. De betrokkene verklaarde correct te zijn behandeld door de Poolse instanties en geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een eventuele overdracht aan Polen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze niet naar Polen wil terugkeren omdat ze in België moet zorgen voor de weduwe van haar schoonbroer merken we op dat deze persoon ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat betekent dat artikel 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing is. De weduwe van betrokkene's schoonbroer (OV (...))7) vroeg op 15.03.2012 asiel in België en verblijft in een opvangcentrum voor asielzoekers. Op basis van de elementen van het dossier van de betrokkene en zijn verklaringen kan niet worden besloten dat de weduwe van betrokkene's schoonbroer vanwege een bepaalde reden afhankelijk zou zijn van de betrokkene.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene, die stelde dat ze op de dag van aankomst in Polen meteen doorreisde naar België, verklaarde dat ze correct werd behandeld door de Poolse instanties. Ze uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte tijdens haar verhoor geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non- refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Polen stemde met het akkoord van 02.05.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien

uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezin en het gezin van haar schoonzus geen in België of in ⁱ een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene melding van verscheidene gezondheidsproblemen. Ze bracht echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te stellen dat deze problemen vanwege hun aard een overdracht aan Polen zouden verhinderen of noodzakelijke behandelingen in Polen niet zouden kunnen worden verstrekt. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan de Poolse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM,

Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd,

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties."

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/4 EN 52, § 1 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING".

Het middel luidt als volgt:

"1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

“Traditioneel aanvaard rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië, rechtspraak die eveneens naar analogie van toepassing is op de naburige republiek Ingoetsetië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tjetjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar een eerdere aanvraag tot asiel in Polen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, en door enkele verwijzing naar de afwezigheid van bepaalde documenten.”

De verwerende partij legt geen nota neer.

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 5 EVRM merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan

te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag en niet de Belgische autoriteiten. Zij lijkt haar betoog toe te spitsen op een afwijzing ten gronde van haar asielaanvraag, wat in casu evenwel niet aan de orde is. Het gehele betoog van de verzoekende partij, waarbij zij stelt te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst, heeft betrekking op de inhoud van haar asielaanvraag, die evenwel dient te worden beoordeeld door de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat niet België, doch Polen de asielaanvraag van de verzoekende partij dient te behandelen. De verzoekende partij heeft ter gelegenheid van het Dublin-verhoor te kennen gegeven dat zij geen klachten heeft over de Poolse autoriteiten en dat de enige reden om haar asielaanvraag in België in te dienen erin zou bestaan dat de weduwe van haar schoonbroer in België verblijft en zij deze wenst te helpen. Uit dit verhoor blijkt evenmin dat zij ervoor vreest door de Poolse autoriteiten te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven zal de asielaanvraag behandeld worden door Polen: *“Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene, die stelde dat ze op de dag van aankomst in Polen meteen doorreisde naar België, verklaarde dat ze correct werd behandeld door de Poolse instanties. Ze uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte tijdens haar verhoor geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.*

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Polen stemde met het akkoord van 02.05.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

Met haar betoog waarom zij vreest voor een terugkeer naar haar land van herkomst maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten haar asielaanvraag niet correct zullen behandelen of haar zullen onderwerpen aan een behandeling strijdig met het bepaalde in artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing heeft voorts geen uitstaans met de artikelen (48/3 en) 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij hier niet dienstig kan naar verwijzen. Evenmin kan dienstig verwezen worden naar de schending van artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, vermits dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft en waarmee de bestreden beslissing evenmin uitstaans heeft.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt dat het aan verweerder toekomt zodra een vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van dezelfde wet, een asielaanvraag indient, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over te gaan tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Verweerder dient, wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat te richten met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder heeft gehandeld overeenkomstig hetgeen is voorzien in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging alsook schending van het fair play-beginsel.

Het tweede middel luidt als volgt:

“De overheid dient niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeksters naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM) en anderzijds verzoekster geenszins ook kan teruggestuurd worden naar Polen (zie vierde middel).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten;

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en een aanvraag art 9 TER VW zal worden ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert.

Verzoekster dreigt thans op een moment dat verzoekster zelf in slechte medische toestand verkeert, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.

Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER VW, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus de bevelen om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

3.7. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de thans bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en aldus niet dienstig kan worden verwezen naar de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij hoeft niet te motiveren waarom deze artikelen niet zijn toegepast en de subsidiaire beschermingsstatus niet werd onderzocht of toegekend nu de bestreden beslissing is genomen in het kader van de Dublin II-verordening. De Raad wijst er nogmaals op dat de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij aan Polen toekomt, dat zij zich naar deze lidstaat dient te begeven en dat niets er op wijst dat de Poolse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij niet correct zullen behandelen. De wijze waarop de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de situatie van de Tsjetsjenen beoordeelde is niet dienstig.

Waar de verzoekende partij nogmaals de schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging aanvoert, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.8. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel “15 sub C richtlijn 2004/83/EG”, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van vluchtelingen uit Tjetjenië zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid hen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekster - en haar kinderen - louter al door haar/hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt/lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Dat niet kan verlangd worden dat verzoekster zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen met totale onzekerheid inzake haar toestand en totale onzekerheid inzake de evolutie van de ziekte-toestand;

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoekster, zo o.m. haar ziekte-toestand in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

3.9. Waar de verzoekende partij haar betoog andermaal toespitst op een terugwijzing naar haar land van herkomst, verwijst de Raad naar zijn bespreking van voorgaande middelen waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partij niet teruggestuurd wordt naar haar land van herkomst, maar wel naar Polen en dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk is nagegaan of er gegevens voorhanden zijn waardoor een terugname door Polen een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 EVRM, hetgeen niet het geval is. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken vervat in het administratief dossier. De persoonlijke situatie van de verzoekende partij werd wel degelijk in overweging genomen. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar medische problemen dient te worden vastgesteld dat deze nooit voorhield dat dit een reden zou zijn om haar asielaanvraag niet in Polen te laten behandelen, wel integendeel: zij verklaarde dat er geen reden was om Polen haar asielaanvraag niet te laten behandelen. Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij zelf heeft hiervan overigens geen gewag gemaakt in haar Dublin-verhoor zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten in deze bestreden beslissing niet te antwoorden op dit gegeven. Uit de bestreden beslissing die genomen is in hoofde van de verzoekende partij blijkt dat deze wel bespreekt waarom de gezondheidsredenen de terugname door Polen niet verhinderen. De verzoekende partij legde geen enkel medisch attest neer. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, dit artikel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, waarbij zij haar kritiek zoals geuit in de vorige middelen in essentie herhaalt, waarbij hierboven reeds gesteld werd dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Voorts blijkt uit niets dat de verzoekende partij riskeert te worden teruggezonden naar haar land van herkomst.

De schending van een artikel uit de door de verzoekende partij aangehaalde richtlijn is niet dienstig nu de bestreden beslissing geen terugkeer naar het herkomstland tot gevolg heeft, daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het onderdeel bij gebreke aan concrete uiteenzetting en de vaststelling dat dit geen uitstaans heeft met de behandeling van de asielaanvraag..

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.10. In een vierde en vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, schending van artikel 48/4 en 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht alsook schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. In een vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van de rechten van verdediging alsook schending van de materiële motiveringsplicht. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

De middelen luiden:

“Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenzins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regeering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster en de gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit Tjetjenië op een menswaardige medische behandeling in Polen.

De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensenwaardige behandeling die zij daar dienen te ondergaan.

In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië dezelfde en is er totaal mensenwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet.

Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn.

Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen.

De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tjetjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden.

Niets van dit alles.

De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Ingoetsetië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen.

Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime dien -sten, reden waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur."

en:

"In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekers reeds een aanvraag tot asiel indienden in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren.

Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd.

Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;

Tal van artikelen in de Internationale pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster en deze dienen ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.

Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aan -gekondigd voordat verzoekster en haar man in België mogen blijven.

Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekers niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.

Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering."

3.11. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onderzoek had dienen te verrichten omtrent de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië in Polen. Zij stelt in dit verband dat de huidige Poolse regering "samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen" en dat "Tsjetsjeense vluchtelingen en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol worden gehouden zodat de Russische overheid vrij spel krijgt" en nog dat "het schering en inslag is dat Tsjetsjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief worden meegenomen door Russische geheime diensten." De Raad kan enkel opmerken dat zij zware beschuldigingen uit ten aanzien van een lidstaat van de Europese Unie, doch nalaat ook maar enig begin van bewijs voor haar beweringen aan te brengen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat zij persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar én haar echtgenoot immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, antwoorden zij beide "geen". Gevraagd naar een specifieke reden om in België asiel aan te vragen stellen de echtgenoot en de verzoekende partij zelf slechts: "Ik heb geen enkele klacht over de behandeling van mij en mijn gezin door de Poolse autoriteiten. Ik mag alleen naar daar niet teruggestuurd worden, omdat ik hier in België moet zorgen voor de weduwe van mijn broer en hun kinderen" (verklaring van de echtgenoot van de verzoekende partij) en "Ik kan geen enkele reden aangeven waarom wij niet naar Polen zouden kunnen terugkeren." (verklaring verzoekende partij). De ernst van de beweringen van de verzoekende partij thans in het verzoekschrift geuit, wordt gelet op het voorgaande onderuit gehaald, en dit nog los van de vaststelling, zoals reeds hoger aangegeven, dat zij hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van de verzoekende partij kan niet overtuigen. Daar geen gegeven voorhanden is waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat de asielaanvragen van Russische onderdanen in Polen niet correct behandeld worden is er geen reden om niet uit te gaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel.

De verwerende partij kon derhalve motiveren: "Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België, nadat ze eerder asiel vroeg in Polen, (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht aan een andere, verantwoordelijke Lidstaat (vraag 21).

De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat de weduwe van de broer van haar echtgenoot in België verblijft en zij en haar echtgenoot haar hier willen bijstaan. De betrokkene verklaarde correct te zijn behandeld door de Poolse instanties en geen reden te hebben om zich te verzetten tegen een eventuele overdracht aan Polen.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze niet naar Polen wil terugkeren omdat ze in België moet zorgen voor de weduwe van haar schoonbroer merken we op dat deze persoon ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, j) van Verordening 343/2003, wat betekent dat artikel 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing is. De weduwe van betrokkene's schoonbroer (OV (...)7) vroeg op 15.03.2012 asiel in België en verblijft in een opvangcentrum voor asielzoekers. Op basis van de elementen van het dossier van de betrokkene en zijn verklaringen kan niet worden besloten dat de weduwe van betrokkene's schoonbroer vanwege een bepaalde reden afhankelijk zou zijn van de betrokkene.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de betrokkene, die stelde dat ze op de dag van aankomst in Polen meteen doorreisde naar België, verklaarde dat ze correct werd behandeld door de Poolse instanties. Ze uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en maakte tijdens haar verhoor geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Polen stemde met het akkoord van 02.05.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde op uitzondering van haar gezin en het gezin van haar schoonzus geen in België of in ⁱ een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene melding van verscheidene gezondheidsproblemen. Ze bracht echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te stellen dat deze problemen vanwege hun aard een overdracht aan Polen zouden verhinderen of noodzakelijke behandelingen in Polen niet zouden kunnen worden verstrekt. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan de Poolse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM,

Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen omwille van redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM."

Vervolgens verklaart de verzoekende partij dat de huidige leider van Tsjetsjenië tegenstanders laat oppakken en vermoorden en dit zowel in Tsjetsjenië als in de naburige gebieden, zodat zij uit veilig-

heidsoverwegingen naar België is gevlucht. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van de verzoekende partij op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord “*zelfs ongeacht waar deze zich bevinden.*” De Raad verwijst verder naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde dat er geen beletselen zijn tegen een overdracht naar Polen. Verzoekster verwijst voor het overige naar “*uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV*” maar brengt hiervan geen enkel stuk aan. Ook haar gratuite beweringen dat er in Polen geen menswaardige medische behandeling bestaat zijn niet aannemelijk en worden door geen enkel gegeven ondersteund en kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de pertinente motivering ter zake in de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij komt neer op gratuite beweringen waarvan zij geenszins enig begin van bewijs voorlegt en kan aldus niet overtuigen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM en de artikelen 48//4 en 52, § 1 van de Vreemdelingenwet, de schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook de schending van de rechten van verdediging verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger dienaangaande.

3.13. De beschouwingen van de verzoekende partij laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

3.14. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.15. Waar de verzoekende partij op algemene wijze aanhaalt dat de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” zijn geschonden bevat dit niet een voldoende aanduiding van het rechtsbeginsel dat zij geschonden acht.

Het vierde en vijfde middel zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN